

DE GEHEIME KANDIDAAT

Brian Klein

De geheime kandidaat

Vertaald door Waldemar Noë

2025

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2021 Brian Klein

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Waldemar Noë

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Eerste druk juni 2025

Oorspronkelijke titel *The Counterfeit Candidate*

Oorspronkelijke uitgever Constable, Londen

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagillustratie Shutterstock

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey

Druk en bindwerk CPI Books GmbH, Leck

ISBN 978 94 031 3535 9

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council® (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Charmaine en Jessica
Mijn eerste lezers, grootste supporters
en liefdes van mijn leven.

PROLOOG

Volgens de officiële geschiedschrijving van de twintigste eeuw brachten Adolf Hitler en Eva Braun op 30 april 1945 een laatste groet aan een kleine groep van hechte vrienden en collega's in een zitkamer die zich diep in de krochten van de Führerbunker in het door oorlog verscheurde Berlijn bevond. De betonnen vesting lag achtenhalf meter onder de grond verborgen, direct onder de tuin van de Oude Rijkskanselarij, en de uitgebreide structuur die meer dan twintig kamers herbergde was de afgelopen drie maanden Hitlers geheime basis geweest.

Het ondergrondse complex lag onder het grondwaterniveau en de meer dan drie meter dikke muren waren doorweekt van het vocht, waardoor er een permanente stank als een onzichtbare mist in de lucht hing. Het was een sombere, claustrofobische ruimte van meer dan tweehonderdvijfenzeventig vierkante meter die volledig zelfvoorzienend was, met een onafhankelijke

stroom- en watervoorziening. Er was geen verschil tussen dag en nacht in de bunker, die Hitler tegen de bombardementen beschermde, maar die de meeste bewoners het gevoel gaf dat ze in een schemergebied leefden en die ze als een gigantische graftombe zagen.

De Führer en zijn nieuwe bruid trokken zich terug in zijn werk-kamer, waar ze zich een paar uur later van het leven beroofden. Braun beet een vlied dunne glazen cyaankali-ampul door en Hitler schoot zich met zijn eigen Walther PPK door de rechterslaap. Hun lichamen werden vervolgens via de nooduitgang van de bunker naar boven gebracht, waar ze in een verse bomkrater in de tuin van de Oude Rijkskanselarij met benzine werden overgoten en in brand werden gestoken. Daarna werden de resten begraven.

Het stel was de dag ervoor na een simpele ceremonie getrouwd in de kaartenkamer, waar ze verklaarden dat ze van pure arische afkomst en vrij van erfelijke ziekten waren. De enige getuigen waren de minister van Propaganda Joseph Goebbels en zijn vrouw Magda, zijn partij- en privésecretaris Martin Bormann en de Führers persoonlijke assistent Heinz Linge. Op de simpele plechtigheid volgde een bescheiden lunch van spaghetti in tomatensaus, een van de Führers lievelingsmaaltijden, bereid door zijn huiskokkin Constanze Manziarly.

Hitler was gekleed in vol naziuniform, Braun in een zwarte jurk tot halverwege haar kuit die bij de hals was opgesierd met een rij kleine witte roosjes. Hij dicteerde vervolgens zijn testament aan zijn trouwe secretaresse Traudl Lunge, waarin stond dat hij 'de dood boven capitulatie verkoos', en dat hij zijn aanzienlijke

privéfortuin aan de nazipartij naliet. Zeven dagen na de openbare bekendmaking van Hitlers dood kondigde het naziregime de onvoorwaardelijke overgave van het Derde Rijk aan.

Drie maanden later hadden de triomferende wereldleiders een ontmoeting in het Duitse Potsdam – een voorstad van Berlijn – voor een naoorlogse conferentie over de nieuwe orde in Europa. Op 17 juli 1945 kwamen Stalin en Truman bij elkaar voor een intiem etentje in een van de eetzaaltjes van het spectaculaire Cecilienhof. De enige andere aanwezigen waren hun ministers van Buitenlandse Zaken, Molotov en Byrnes, samen met een paar tolken. Truman was verbijsterd toen Stalin beweerde dat de ontdekking van de lichamen van Hitler en Braun verzinsels waren, en dat zijn Rode Leger er ondanks een uitgebreide zoektocht op het terrein van de Oude Rijkskanselarij niet in was geslaagd om ook maar iets van de Führers stoffelijke resten terug te vinden. Stalin was ervan overtuigd dat Hitler nog in leven was en aan hun klauwen was ontsnapt.

1

6 JANUARI 2012

Buenos Aires

De tunnel was bijna klaar. Het had drie volhardende mannen acht maanden gekost om hem te graven, en hij liep recht van de kelder van café Torino naar de kluis van de Banco Estero. De vooraanstaande bank was een van de oudste in Argentinië en stond ongenaakbaar op Avenida Cabildo, midden in de modieuze wijk Belgrano in het noordoosten van Buenos Aires. De dertig meter lange tunnel had een geavanceerd ventilatiesysteem, een verlichting die op sensors reageerde en wollen tapijt op de grond. De enorme ondergrondse structuur was een fantastisch staaltje constructiewerk. De kleine ploeg had er acht maanden lang elke nacht en elk weekend aan gewerkt, en had zo'n dertienhonderd kubieke meter grond verplaatst, wat op zo'n drieduizend kruiwagennritten neerkwam.

Pedro García zette de drillboor tegen de pas gevormde tunnelwand. Hij stopte met kauwen, plukte bedachtzaam de kauwgum

uit zijn mond en keek omhoog naar het betonnen plafond, dat dertig centimeter dik was en hij concludeerde tevreden dat ze de vloer van de kluis hadden bereikt. Pedro stond zichzelf een zeldzame glimlach toe terwijl hij over zijn te lange peper-en-zout-kleurige baard wreef. Sinds de allereerste dag dat ze met het boren waren begonnen had hij zich niet meer geschoren.

‘Dit is het, jongens. We staan hier direct onder twaalfhonderd prachtige boxen, en god mag weten wat er allemaal in zal zitten.’

Een van zijn twee maten stormde over het hoogpolige tapijt naar hem toe en omhelsde hem stevig.

‘Ik zal je zeggen wat erin zit. Nieuwe levens voor ons allemaal.’

Ricardo Gonzales was de jongste van de drie bankrovers, en in elk geval de onstuimigste.

‘Pedro, je zei dat het ons ging lukken en zo is het gegaan. Ik hou van je, ouwe.’

Ricardo was een knappe en gespierde man. Hij was één meter vijffennegentig op zijn blote voeten, en zijn lichaam was volkomen afgetraind. Als hij niet ’s nachts tunnels aan het graven was, kon je hem vijf dagen per week in de dichtstbijzijnde fitnessclub vinden, en zijn aandeel in het lopen met volle kruiwagens mocht niet onderschat worden.

De derde man schudde langzaam zijn hoofd.

‘We zijn er nog niet, Ricky. We zijn er pas als we ergens ver weg op een strand liggen en we niet meer weten wat we met al dat geld moeten doen.’

Met zijn drieënzestig jaar was Sebastian Ramos de oudste van de drie en verreweg de voorzichtigste. Wegens beroving en

illegaal wapenbezit had hij twee lange straffen in de beruchte Caseros-gevangenis in het zuiden van de stad uitgezeten, wat betekende dat deze klus zijn laatste wapenfeit zou zijn. De diepe groeven in zijn voorhoofd maakten hem veel ouder dan hij was.

Pedro pakte de drillboor op en maakte aanstalten om terug te lopen.

‘Het is zes uur. De wereld is aan het wakker worden daarboven. Laten we nu onze rust pakken zodat we morgen om middernacht aan het laatste boorwerk kunnen beginnen. Daarna hebben we het hele weekend om die geldlades te legen.’

Pedro was een geduldig man. Het was al meer dan tien jaar geleden dat hij aan de planning van deze klus was begonnen. De financiële crisis die Argentinië in 2001 teisterde was heftig geweest. Ze had zijn magere spaargeld opgeslokt, net zoals ze dat bij miljoenen van zijn landgenoten had gedaan. De aanleiding van het economische dieptepunt was een catastrofale bestorming van de banken geweest, omdat de mensen dachten dat die niet meer genoeg geld hadden om voor hun bankrekeningen in te staan. Het publiek verloor zijn vertrouwen in het bankwezen en men bewaarde zijn bezittingen en contanten liever thuis of in een opbergbox in de kluis van de bank. Tien jaar na de crisis waren er meer dan vijfhonderdduizend boxen van banken gehuurd. Een op elke tachtig inwoners, het waren verbijsterende cijfers.

Pedro was een van hen, maar zijn box, die zich in de kluis van de Banco Estero bevond, was anders dan de andere. Hij was permanent leeg.

Hij had hem in januari 2009 aangevraagd en bezocht de bank

sindsdien elke eerste maandag van de maand. Na verloop van tijd had hij de inrichting van de kluis uit zijn hoofd geleerd, en had hij de exacte posities van de twaalfhonderd boxen in kaart gebracht. De muren van de woonkamer in zijn kleine eenkamerflat waren met grote handgetekende schema's bedekt. Ze toonden de ligging van de boxen, die gebaseerd op hun grootte een kleurcode hadden gekregen. Pedro wist dat er – zelfs met het vooruitzicht van achtenveertig uur in een lang weekend – niet genoeg tijd zou zijn om alle boxen open te boren als het zover was. Hij had uitgerekend dat een team van drie man ruwweg zo'n tien procent kon doen, wat betekende dat de grootste boxen voorrang kregen, en daar waren er honderdtwintig van.

Pedro was een voormalige militair die op zijn achttiende zijn school verruilde voor een zevenjarige diensttijd in het Eerste Tank Cavalerieregiment, waar hij als mecanicien werkte. Nadat hij het leger had verlaten vond hij een baan als verwarmings- en airconditioningmonteur, waarmee hij vaardigheden in huis had die van onschatbare waarde waren voor het ventilatiesysteem van een dertig meter lange tunnel.

In maart 2011 kwam het pachtcontract van een verloederd café in de Belgrano-wijk vrij, en Pedro was de enige die er interesse in toonde. Café Torino had in het midden van de jaren tachtig zijn deuren geopend en was nu, twintig jaar later, op de fles gegaan. De tent was het slachtoffer geworden van hippere fastfoodetablisementen die in de buurt waren verschenen. Het had dan misschien wel geen klantenkring meer om potentiële kopers te lokken, voor Pedro was het een perfecte locatie. Het café

was door slechts twee percelen van de Banco Estero gescheiden. Hij kon de pacht slechts één jaar betalen, maar hij dacht dat hij de tunnel in acht maanden klaar kon hebben. Na twee weken plakte hij de twee voorruiters van het café af met oude kranten zodat niemand naar binnen kon kijken. Een handgeschreven bericht op de deur vermeldde simpelweg: CAFÉ TORINO WORDT GERENOVEERD EN ZAL BINNENKORT WEER OPENGAAN.

Toen Pedro de beschikking over het café had was het tijd om twee partners te rekruteren. Hoewel hij geen persoonlijke ervaring met de wereld van de misdaad had, wist hij precies wie hij moest hebben. Zijn neef Sebastian Ramos was een ervaren crimineel die zich altijd had toegelegd op inbraken. Hij wist dat zijn neef in de laatste dertig jaar twee keer was opgepakt en veroordeeld, maar dat hij meer dan honderd inbraken succesvol had gepleegd. Dat verschaftte hem een slagingskans van achtennegentig procent, wat voor Pedro goed genoeg was.

Vervolgens rekruteerde Ramos het derde lid van het team, Ricardo Gonzales. Hij was een stukadoor en kruimeldief die letterlijk de bouw van een os had. En zo kon hij ook werken. Aanvankelijk zagen de drie mannen elkaar elke maandag, woensdag en vrijdagavond na het werk. De ontmoetingen vonden plaats in het verlaten café, waar ze van Pedro's zelfgemaakte chili genoten en elke stap van de kraak planden. Onder een valse naam kocht Pedro online alle apparatuur en materialen die ze nodig hadden, aankopen die hij bij de achteringang van het café liet bezorgen. Het duurste item was een tweedehands drillboor, die over het algemeen voor wegwerkzaamheden werd gebruikt.

Op maandag 24 mei 2011, precies om middernacht, begon het boren en dat ging zo de volgende acht maanden door op door-deweekse nachten en in het weekend. Eén keer per week werd de vers afgegraven aarde met een kleine vrachtwagen in grote jutetassen naar het noordelijker gelegen Pinar del Norte-bos gereden, waar deze behoedzaam werd gedumpt. Het graafwerk was uitputtend en eindeloos, maar de drie mannen begonnen op den duur van hun dagelijkse routine te houden, en na acht slopende maanden was de tunnel klaar.

* * *

Ricardo had slechts veertig minuten nodig om door de betonnen vloer boven hem te komen, waarna hij een gat met een breedte van zo'n één meter twintig boorde. Pedro tuurde in het halfduister dat in deze nieuwe opening naar binnen gloorde.

‘Goed, jongens, van nu af aan is de tijd onze enige vijand. We zorgen dat er genoeg licht is, en dan gaan we als een gek die boel openboren. En vergeet niet dat we alleen gaan voor de boxen die op onze lijst staan.’

Sebastian knipte een grote ledzaklamp aan en ging op Ricardo's schouders staan, een handeling die ze tientallen keren in het café hadden geoefend.

‘Oké, ouwe reus, daar gaan we dan.’

Een kwartier later stonden alle drie de mannen in de gigantische kluis, verlicht door 800 watt-filmspots op statieven, waarvan de snoeren door de tunnel naar een kleine generator liepen die op de vloer van het café stond.

Vanwege de beveiligingscamera's in de kluis droegen ze plastic apenmaskers, ze wisten dat al hun bewegingen werden opgenomen. De camerabeelden werden alleen maar live bekeken als de bank open was, dus ze vormden geen directe bedreiging. Pedro had tijdens zijn maandelijkse bezoeken aan zijn lege opbergbox – een die dus níet op hun lijst stond – de posities van de camera's uit zijn hoofd geleerd.

De drie mannen werkten de volgende achtenveertig uur onvermoeibaar door, ze namen geen pauze en boorden nauwgezet de dubbele sloten van elke afzonderlijke box open. Dit was een lastig en eentonig werkje, waarbij eerder subtiliteit dan brute kracht was vereist. Elke keer als er een box was geopend werd de inhoud in grote waszakken zonder opschrift overgeheveld. De vangst was spectaculair: staatsobligaties van meer dan twintig landen en grote hoeveelheden Amerikaanse dollars, euro's, Engelse ponden en Argentijnse peso's. In één box alleen al zaten twintig goudstaven, terwijl andere vol zaten met juwelen, dure merkhorloges of honderden losse edelstenen.

Geen van de mannen besteedde veel aandacht aan de versleten zwartleren aktetas die in box 1321 was gepropt. Er zaten drie grote manilla enveloppen, twee 8mm-filmkokertjes en een blikken sigarendoosje in dat een collectie oude militaire medailles bevatte. Ricardo trok de tas uit de box en gooide hem in een waszak.

Meestal gedroegen ze zich precies zoals op hun repetities van de afgelopen tien maanden. Ze kenden alle drie hun taakomschrijving door en door, waarbij het zwijgen heilig was.

'Shit, Pedro. Moet je hier eens naar kijken!'

Ricardo was de eerste die de zwijgplicht doorbrak. In de palm van een van zijn grote klauwen lag een verzameling enorme ruwe diamanten, waarvan de kleinste al minstens tienkaraats moest zijn.

Sebastian was druk bezig om dikke bundels Amerikaanse dollars in een van de tassen te stoppen, maar stopte even om op te kijken.

‘Die moeten miljoenen dollars waard zijn, Ricky. Wat zijn dat voor figuren, dat ze die hebben?’

Pedro bleef de rustigste van de drie.

‘Het doet er niet toe. Nu hebben wij ze. En nu geen gepraat meer tot we hier weg zijn.’

Ze hadden de deadline voor hun vertrek op vijf uur ’s morgens gezet, twee uur voordat de bank weer open zou gaan.

Om kwart voor vijf stonden de drie mannen naast het grote gat in de vervallen keuken van het café. Geen van hen had in twee dagen geslapen, het was pure adrenaline wat hen op de been hield. Pedro verklaarde de klus als beëindigd.

‘We hebben negentig van de honderdtwintig boxen op onze lijst afgewerkt. Ik denk dat we meer dan honderd miljoen dollar hebben binnengehaald. De vrachtwagen zit overvol, dus ik stel voor om hier weg te zijn.’

Sebastian nam een lange haal van zijn Marlboro, de eerste sigaret die hij in twee dagen rookte.

‘We hebben onze zakken gevuld, neef. Tijd om café Torino gedag te zeggen.’

Pedro wendde zich tot Ricardo, die de sleutels van de vrachtwagen in zijn rechterhand hield.

‘Laten we gaan. En rij voorzichtig, Ricky. We willen niet aangehouden worden.’

Twee uur nadat de bankoverval was ontdekt werd er via een versleutelde verbinding een telefoontje gepleegd vanuit de wijk Recoleta in Buenos Aires naar een spectaculaire wolkenkrabber, ruim tienduizend kilometer verderop in het centrum van San Francisco.

Richard Franklin, CEO van de Franklin Pharmaceutical Corporation, strekte zijn arm uit naar de hoorn van de rode telefoon op zijn bureau, een toestel dat al twee jaar niet meer gerinkeld had. Er was maar één persoon op de wereld die het nummer had.

‘Wat is er aan de hand, Matias?’

Er volgde een korte stilte, alsof de beller even zijn gedachten moest ordenen. Toen werd de stilte verbroken door een koude stem met een zwaar accent.

‘Señor Franklin, de inhoud van box 1321 is gestolen bij een bankoverval die dit weekend is gepleegd. Uiteraard zullen we al onze bronnen aanwenden om de spullen terug te krijgen.’

De verbinding werd verbroken.